

Lebilincselően eredeti!

ÖLD MEG JANA ROBINST!

ELLOPOTT
ÉLET
1.

fine
selection

DEMI KIRSCHNER

DEMI KIRSCHNER

**ÖLD MEG
JANA ROBINST!**

ELLOPOTT
ÉLET
1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

MR. LORAN MINDENNAP ugyanazt a rituálét követte: reggeli fél hét-kor, tárgyalás a tanácsstagokkal, ebéd pontban délben, hosszú séta a hadiszálláson, levelezések lebonyolítása, könnyű vacsora és némi olvasgatás lefekvés előtt. Legkedvesebb időtöltése azonban külön módon túlmutatott az átlagemberek unalmas szokásain. Mr. Loran a kedvenc foglalatosságát zárt ajtók mögött művelte. Olyankor gondosan bekulcsolta hálószobája masszív tölgyfa ajtaját, felkapcsolta az éjjeli lámpáját, és ünnepélyesen megállt a szoba sarkát elfoglaló tölgyfa asztal előtt. Szerette a tölgyfából készített dolgokat. A hatalom fájának tartotta a tölgyet.

Az asztalt fekete terítő fedte. Egy jó gazda védi a kincseit: időtől, portól, kíváncsi szemektől és néha önmagától. Egy igazán jó gazdának arra is akad gondja, hogy a legértékesebb kincsének lelke elfogadja a tulajdonosát, és úgy szomjazza az együttlétet vele, mint egy szerelmes a párja törődését.

Mr. Loran kincse pontosan kétszáz centiméter hosszú és százhetven centiméter széles volt. A magassága meghaladta a száz centimétert. Huszonnyolc ablakkal és kilenc ajtóval rendelkezett. Bordó tetejét félre lehetett hajtani, hogy könnyebben kézre essenek a szobák, a folyosók, a lépcsők.

A házikó lakói nem mindig viselkedtek szófogadóan, Mr. Loranek néha meggyűlt velük a baja. Olyanok voltak, mint a gyerekek: nem szerettek időben lefeküdni, néha szándékosan rosszkodtak, összetűzésbe keveredtek egymással. Máskor úgy hízelegtek neki, mint a kiscicák, odabújtak hozzá, vagy éppen egymáshoz. Sírtak, szerettek és veszekedtek – tökéletesen emberien szenvedtek.

Mr. Loran derűs arccal simított végig a legkedvesebb figuráin.

– Jó reggelt, Oliver! Hogy érzed magad? Jól aludtál? Mintha szomorú lennél, csak nem történt valami baj? Gyere szépen, fiam, ülj ide a reggelizőasztalhoz! Hogy monddod? Nincs kedved reggelizni? Nem, fiatalember! A reggeli a nap legfontosabb étkezése, és ha nem fogadsz szót nekem, tudod, hogy mi fog történni. És te, Kathy? Milyen nagylány lettél! Úgy érzem, hiányzik neked a gyerektársaság.

Máskor egy hosszú fekete hajú, csipkeruhás leánybabát ültetett ki az erkélyre.

– Kedves Johanna, sápadt vagy. A sápadtságod aggodalomra ad okot. Már Clifford is panaszkodott nekem a napokban, hogy beteges az arcszíned. Úgy gondolom, nem ártana kicsit kimozdulnod otthonról.

Mr. Loranek minden figurájára gondja volt, bár némelyikükkel az utóbbi időben kevesebbet beszélgetett – aki rosszkodott, azt meg kellett büntetni. A ház alagsorában, a sötét pincében sok veszély leselkedett a lakókra. Senki sem szeretett odakerülni, tudták, mit jelent Mr. Loran haragja.

– Griffin, kedves, elárulnád, mikor fogadtál utoljára szót nekem? Azt gondolod, te mindent megtettél, és mindig odaadóan szolgál-tál engem, és talán így van, de a hűséget ápolni kell, bizony, bizony. Jól figyelj rám, kis barátom! – emelte közel a szeméhez a merev arcú figurát. – Eljött az idő! A madárkának haza kell térnie az övéi

közé... Ó, ne aggódj emiatt, fiam! Gondom lesz rá. Hiszen tudod, Mr. Lorán gyermekei örök szeretetet élveznek. Ti az én boldogságaim vagytok. Persze hogy most bántja a kicsi szívedet, és nehéz is lesz, de bátornak kell lenned.

Mr. Lorán együtt érző szomorúsággal simított végig a baba rövid, sörteszerű műhaján.

– Én sokkal fontosabbat vesztettem el. Vigyázni kell az értékeinkre, fiam. Rajtad áll, hogyan teszed. Hozd haza a madárkánkat! Hm, látom, félsz a kutyától és a vörös boszorkától, de nincs mitől tartanod, megmondtam. A madaraknak szárnyuk van, a madarak repülnek, fiam, és mindig hazatalálnak. Akkor is, ha megsebzik őket.

– Apa, hívj fel, ha lesz egy kis idő! Nem szeretek az üzenetrögzítőddel társalogni. Belevisszhangzik a hangom. Mellesleg néhány hét és itt a karácsony, és még mindig nem beszéltük meg, hogy hol töltjük. Tudom, hogy nagyon elfoglalt vagy, de nekem is szükségem van rád. – Jana belesóhajtott a mobiltelefonba. Elég szárnalmas egy gépnek panaszkodni. Talán pont az érzés miatt lett fojtottabb a hangja, amikor elköszönt: – Szeretlek, apa! Hiányzol... Szia!

Alighogy letette, a telefon megcsörrent.

– Jana? – Az apja zaklatott hangjának háttérébe különös zaj vegyült. A férfi vagy utazott, és a tömegközlekedési eszközön körülötte mindenki sikítózott és ordított, vagy moziban ült, és katasztrófafilmet nézett.

– Apa, jól vagy?

Ráadásul a vonal is szaggatott. Jana lecövekelt, mintha az egy helyben állás javítana a hallásán. Fülelt.

– Apa?

– Kislányom, csak pár másodperc időm van... Megkérhetlek valamire?

– Persze, bármire – válaszolt bizonytalanul Jana.

– Ne... – Sístergés. – Hazamentél... És lehetőleg maradj is otthon!

– Tessék? – kérdezett vissza Jana döbbsenten, de a válaszból már egy kukkot sem értett. A hívás megszakadt, és a továbbiakban hiába is próbálta visszahívni az apját, csak az „átmenetileg nem kapcsolható” szöveget hallhatta újra és újra.

Maradjon otthon? Mégis hol máshol maradhatna? Egyfolytában otthon ül, nyaralni sem ment el évek óta, és a jelek szerint telelni sem fog. Kiírhatná nagybetűkkel a homlokára: majdnem árva. A „majdnem” részt ebben a pillanatban még borzalmasabbnak érezte, mint a „teljesen”-t. Kutya gumi az orrára az apjának is! Sosem lehet rá számítani, amikor vágyik a közelségére.

Jó, persze, Jana mindent megértett. Philip Robins elfoglalt, távol dolgozik, egy olyan cégnél, ahol három napra előre se tud tervezni, mert a főnöke folyton keresztülhúzza a számításait. Ettől azonban még ugyanolyan elhagyatottnak érezte magát.

Elhanyagolja az apja? Elvileg nem – gyakorlatilag folyamatosan. Szereti az apja? Egészen biztosan. Jana jogosan érezte rosszul magát amiatt, hogy úgy hitte, az apja egyszerre tartja túlságosan is kisgyerekeknek, ugyanakkor annyi időt se töltött vele az elmúlt években, mint egy felnőtt hozzátartozóval szokás? Talán...

Mindenesetre Jana tizenöt éves volt, és talán ebből adódóan mindene lázadt az ellen, hogy elhanyagoltnak vagy mellőzöttnek érezze magát. Nem, majd le fog ülni szépen az apjával, és alaposan beolvas neki! Ha kell, odaragasztja a férfit a fotelhez, hogy kénytelen legyen végighallgatni.

A parkon vágott keresztül, ami a hűvös novemberi időjárás ellenére nyüzsgött az élettől. A padok környékén helyi srácok bandáztak, a fehér sóderrel szórt ösvény szélén egy idősebb házaspár papírzaccból galambokat etetett. Amikor elhaladt mellettük, a néni felnézett, és Janának egy röpké pillanatig az volt az érzése, hogy vicsorog. Pár méterrel odább egy óvodáscsoportot libasorban vezető fiatal nő mosolygott rá. A gyerekek olyan egyformának tűntek mögötte. Nem is az egyenruhájuk miatt, inkább a tekintetük fogta meg Janát. Színes szalagot markolva tipegtek egymás után: tipp-topp, és még akkor is hátrafordultak, amikor Jana már jócskán eltávolodott tőlük.

Megszaporázta a lépteit. Innen csak tíz perc gyaloglásnyira volt a házuk. Lipcsének ez a környéke csendes utcák sokaságából állt. Jana jól emlékezett rá, hogy kislány korában, mielőtt ideköltöztek Lengyelországból az apjával, a férfi azzal nyugtatta, az igazi otthon ott van, ahol együtt fognak élni, és a környék amúgy is hasonlítani fog a régi otthonukra. Ez igaz volt. Legalább ez az egy, ha már Jana apja sok minden másban messze nem tudta betartani az ígéretét.

Ahogy hazaért, ledobta a táskáját a sarokba, és a konyhába ment.

– Arla, megjöttem! – kiáltotta el magát.

Arla kislány kora óta együtt élt velük. Jana sokáig furcsállotta, hogy az apja egy vak, néma házvezetőnőt szerzett maguknak. Különös munkaközvetítő ajánlhatta, de panaszuk sosem lehetett rá: a középkorú, unalmas szürke munkaruhát és fehér kötényt viselő nő nem csak nagyszerűen elvégezte a háztartás körüli teendőket, de csípős humorral is rendelkezett, amit Jana fiatal gyerekkorától kezdve díjazott. Hogyan lehet szarkazmussal terhes humora egy vak és néma nőnek? Hát, meg tudta oldani.

Arla épp az apró, színes betűket rendezgette a mágneses mozaik-táblán. Az ügyes kis eszközt a konyhaszekrényre függesztették ki. Amikor a nő első nap megjelent a házukban, csak egy közepes méretű, kopott bőrönd volt a kezében, és a tábla. Ennek köszönhetően egyszerűbb volt egymással kommunikálni. A mágneses, domború kockák az ábécé betűiből álltak, és Arla ugyanolyan magabiztosan kezelte a betűkészletet, mint amilyen meglepően hamar kiigazodott a ház folyosói és szobái között. Jana sokáig boszorkánynak hitte ezért a képességéért, míg az apja nagyon is racionálisan meg nem magyarázta. Azt mondta, a vakok füle jobb, mint a denevéreké. Igen, pont ennyire.

Arla egy kendővel letakart, fonott tálkát tolt a konyhaasztalhoz leülő Jana elé, amiben frissen sült almás pirog illatozott. A mágneses táblára a következő mondat került ki:

A fiú keresett.

Ezt itt az eleven szívéből sütöttem, a maradványait bezacszkóztam a mélyhűtőbe.

– Griffin itt volt? És mikor? – kérdezte Jana. – Nem mondta, mi ügyben?

Arla nemet intett.

Egyél, még meleg!

– Köszönöm, viszek belőle a szobámba.

Át akarta nézni az e-mailjeit. Odafent letette a tálból kiragadott süteményeket az íróasztalára, és megnyitotta a levelezőprogramját. Két új üzenete érkezett.

Az első Griffintől, az egyetlen barátjától:

„Jana, pénteken buli az egyik havernál. Elmegyünk? Csak pár srác, sör, zene...”

A második levél az apjától jött.

„Szia, Kincsem!”

Sajnos rossz hírem van. Közbejött még két tárgyalás, így csak jövő héten tudok hazautazni. Tudom, hogy mennyi mindent tervezünk erre a hétre, nem felejtettem el. Ígérem, mindent bepótolunk. Maradj otthon, és vigyázz magadra!

Ölel: szerető és roppant csapnivaló apád!”

Jana hátradőlt a széken, és arra gondolt, hogy jó lenne egy olyan szerkezet, amin csak megnyom egy gombot, és egyből láthatná, hogy a számára szeretett személyeknek épp mi jár a fejükben, vagy mit csinálnak. De még jobb lenne egy olyan mágneses tábla, amire nem a napi teendőket írja fel az ember, mint Arla, hanem parancsba adja, hogy mások mit csináljanak. Csak utasíthatná őket, mit tegyenek, és mit ne rontsanak el végérvényesen maguk körül.

Oké, ha jövő hét, akkor jövő hét.

Később, mikor már túl volt az esti fürdésen, és a tükör előtt állva bámulta magát, azon tűnődött, mi az, ami nincs rendben vele? Miért olyan nehéz hétköznapi kapcsolatokat ápolni? Miért hidegülnek fokozatosan el egymástól az apjával? Felnőtté válni egyet jelent a távolodással? A szokásos árnyék körvonala a háta mögött,

ami pont egy fejjel magasabb és valamivel szélesebb volt Janánál, meleg bizsergéssel árasztotta el.

Furcsa volt arra gondolni, hogy a különleges árnyék, ami csak a tükörben látszik, amióta az eszét tudja, figyel, megérzi, amikor valami bántja, és mindig megnyugtatja. Nem tudta, másoké milyen lehet. Pont ennyire ködös és áttetsző, vagy színesebb? Nagyobb vagy szélesebb? Janáé együtt nőtt vele. Mint az a bizonyos képzeletbeli barát, ami mindenkinek van, de a legtöbben csak akkor figyelnek rá, amikor szomorúak, vagy valami bántja őket. Jana csak azt sajnálta, hogy ez a fajta barát nem beszél, nem ül le mellé az asztalhoz, nem eszik sütit, és sosem válaszol a kérdésekre. Csak van. De az jó, hogy van. Griffin azt mondta, ő a sajátját egy ideje már nem látja. Sajnálta érte a fiút.

– Mi baj?

– Semmi.

– Nem hiszek neked.

Jana elgondolkodva forgatta villájával a tésztát, körülöttük nagy volt a zsvivaj. Az iskolai menza zaja fárasztónak tűnt, az étellel teli nyüzsgés meg felszínes baromságnak.

Griffin nem tágított, mindig is nehéz volt lerázni. Jana néha úgy érezte, a koponyája belsejéig lát, és ott kutat infómorzsák után.

– Reggel óta érzem, hogy bánt valami. Találgassak? – faggatózott tovább a fiú.

– Nem kell.

Griffin rosszálló tekinteténél csak egy rémesebb akadt: amikor gyanakodott.

– Megbántott valaki?

– Dehogy.

– Furcsa emberekkel találkoztál?

– Tessék?

– Követtek a sulig? Rosszul sikerült a dolgozatod? – kérdezgette a fiú megállás és mindennemű következetesség nélkül.

– Nem.

– Elestél és...

– Griffin, hagyd abba!

– Halljam! – A konok nézéshez összehúzott szemöldök is dukált.

– Apa megint nem jön haza – adta meg magát Jana. Csalódottan vette tudomásul, hogy Griffint a hír mintha nem taglózná le, sőt, úgy tűnt, megnyugtatja. – Mi van? Neked ez rendben van? Vagy egy hónapja nem láttam! Az üzenetrögzítője és a bankkártyája, ami beszélget velem, és nem ő.

– Sajnálom, hogy nem jön haza, de azt hittem, nagyobb baj van – magyarázta a fiú. – Ha nem tudnám, hogy az én szüleim ugyanezt csinálják, nem próbálnálak nyugtatgatni, de hidd el, ha nem jön haza, nyomós oka van rá.

– Igen, tudom.

Griffin végignézett a diákokkal tömött, zajos menzán, majd hirtelen ötlettől vezérelve felállt, elkapta Jana kezét, és húzni kezdte maga után. – Gyere, a szar napra egy orvosság létezik.

– De még van két órám! Biológia és...

– Gyere! – Kirángatta magával a lányt a folyosóra, egyenesen a szekrényekhez, majd Jana ámuló szemei előtt háromszor rácsapott a lány szekrényfülkéjének ajtajára, mire az magától kinyílt. Jó lett volna tudni, honnan a fenéből képes ilyen trükkökre. Jana kérdő pillantását figyelmen kívül hagyta: – A kabátja, hölgyem!

– Tenyérbe mászó vagy!

– Még soha senki nem mondott nekem ilyen szépet – vigyorgott el Griffin.

Átfutottak az iskola előtt az úttesten, és Griffin egyenesen a szemközti sportcsarnok mögé épített korcsolyapálya felé indult. Nagyon direkt módon a bejárat előtt máris emberméretű plakátok hirdették, hogy a szomszéd iskola tanulóit harmincszázalékos engedménnyel és egy pohár forró teával várják a jégre. A reklám a jelek szerint működött is – nem ők voltak az egyetlen örültek, akik ebédidőben tanulószoba helyett a korcsolyát választották. A tágas téren színes kabátok cikáztak mindenfelé, gömbölyded cikornyákat rajzolva a tompafehér, itt-ott jégporos pályára.

– Korcsolyázunk? – Jana szkeptikusan álldogált a korlát mellett, tekintve, hogy életében másodszor kívántak korcsolyát erőszakolni a lábára, és első alkalommal csuklótöréssel hozták le a jégről.

– A közös bénázás a legjobb hangulatjavító alap.

– Közös alap? Tudsz te egyáltalán korcsolyázni?

– Attól, hogy valamit még nem csináltam előtted korábban, nem jelenti azt, hogy nem is értek hozzá. Csak figyelj! – intette türelemre Griffin, majd átpakolta hosszú lábait a korláton, és irigylésre méltóan stabilan állt meg a jégen. – Mit szeretnél, mit csináljak?

Jana tátott szájjal bámulta a könnyed mozdulatokat, majd úgy döntött, felveszi a kesztyűt, és kideríti, Griffin szájhős üzemmódja mire elég.

– Nos... talán tegyél egy kört, aztán amikor megvan a lendület, akkor ismételd meg hátrafelé is – adta ki a számára megoldhatatlannak tűnő feladatot.

– Csak ennyi?

Jana félig döbbenten, félig irigykedve nézte, hogy Griffin pofátlanul stabilan mozog a jégen, és mindezt egy keskeny korcsolya

élén műveli. A második kör után a fiú vigyorogva tért vissza a pálya pereméhez.

– Megfelelt?

– Meg – dühnyögte Jana. A korlátba kapaszkodott, és igen óvatosan lépett a pályára. Azonnal félrecsúszott a lába. Csak azért nem esett egy hatalmasat, mert még időben megkapaszkodott. Griffin nevetett.

– Szemét vagy.

– A jégnek lelke van, és ha megérzi, hogy félsz, még csúszósabb lesz.

– A lónak van lelke, te nagyokos! Össze fogom magam törni!

– Nem fogod, amíg engem látsz.

Jana végül nem tudta, hány órát töltöttek nevetgélve a pályán, és mikortól vált számára életbe vágóan fontossá, hogy bebizonyítsa, nem annyira béna, mint amilyennek látszik.

Griffin végig előtte haladt, hátrafelé, hogy bármikor kéznél legyen. Aztán valaki a fiú nevét kiáltotta. Griffin lassított, még épp elkapta Janát és átölelte, hogy védje a következő eséstől, majd a kiáltozás irányát kereste.

Két lány állt a pálya szélén. Mindketten őket nézték, és az alacsonyabbik hevesen integetett is. A bugyuta bojtos kesztyűje azonnal kiváltotta Jana ellenszenvét.

– Hé, Griffin! – sipította a lány éles hangon.

Jana intett és kapaszkodott egyszerre.

– Menj már oda, mert olyat teszek, amit magam is megbánok.

– Mutasd! – Griffin díjnyertes vigyora kisütötte a szemét. – Jól van, gyere, egy perc az egész.

– Nem, jó nekem itt. Megvárlok.

– Biztos?

– Tuti. – Jana keresztbe fonta a kezét. Ha nem mozog sokat, szépen el tud egyensúlyozni segítség nélkül is.

Griffin elsiklott mellőle, befékezett a két idegen lány előtt, váltott velük pár szót, és megvárta, amíg azok kiröhögcsélik magukat. Jana fel volt készülve egy hosszabb lélegzetű pihenőre, de mire elügyetlenkedett a pálya másik széléig, Griffin már megint ott siklott mellette.

– Ennyi?

– Mi ez a szemrehányó hangnem? – kérdezte a fiú.

– Nem tudom.

– Ne nősíts ki, légy szíves! Gyere, folytassuk, majd éjjel pihensz.

Útban hazafelé még betértek Kudrett talponállójába egy bögre akármire, ami meleg, és Jana kíméletlenül feltette a fejében kavargó kérdést:

– Mondd, Griffin, hogy van ez? Ismerek látásból egy rakás korunkbeli srácot, tudod, két lábon járnak, hülyén röhögnek, és megbámulnak minden egyes szoknyát, ami elhalad előttük. Buzog bennük a tettvágy, a hormonok, időnként csillapíthatatlanul kretének, és egyvalamiért bármit képesek feláldozni ebben a korban, és az a cici.

Griffin válasz helyett visszaprüszkölte a poharába a teáját, de Jana türelmes lányként szépen megvárta, amíg újra levegőhöz jut, és válaszolni is tud.

– A kérdésed, hogy mit áldoznék fel egy pár ciciért? – törölte meg a száját a fiú.

– Igen, azaz nem pont ez. Griffin, normális az, hogy nincs barátnőd? Úgy értem, rajtam kívül. Mármint igazi. Ha még nekem se mondod el, akkor kinek? – kérdezte Jana.

– De mit?

– Hogy miért nincs barátnőd? Nem én, ne tátogj! Normális barátnőre gondoltam. Olyanra, akivel andalogsz a holdfényben, és...

– És? – Griffin arca vörös színt vett fel. Jana most már azon is gondolkodhatott, hogy egy egy majdnem három évvel idősebb fiúnak

illik-e elvörösödni, ha a lánytéma merül fel. Aztán egy újabb gondolat költözött a fejébe. – Bajod van a lányokkal? Nem gond, ha így érzed, a huszonegyedik században ezt már elég felvilágosultan kezeli Európa, csak...

– Jézusom, dehogy! Úgy értem, én nem vagyok... Anyám! – Griffin arca most meg elzöldült. – Neked miért nincs barátod?

– Nekem? Micsoda hülye kérdés ez? – Tágra nyílt szemmel bámultak egymásra egy ideig, aztán Jana elnevette magát. – Nem számít. Én érzelmileg sérült vagyok, az anyám ötéves koromban meghalt, és nem is emlékszem rá. Az apám azóta nem törődik velem, amióta ő nincs velünk. Egy vak bejárónő a családom, és te. A francba már ezzel az egésszel! Hánykor lesz az a buli, amit tegnap említettél?

Griffin most már komoly volt, és habár korábban ez egyáltalán nem tűnt jellemzőnek, most tényleg úgy nézett ki, mint aki nagyon hamar át fogja lépni a felnőttkor küszöbét.

– Az apád igenis törődik veled – mondta az eredeti témát elegánsan ejtve. – Szeret téged. Tudom, hogy nagyon sajnálja, amiért nem tölthet veled több időt, és azt is, hogy szándékában áll ezen változtatni. Egyszerűen... az ember nem mindig teheti azt, amit szeretne – tette hozzá már halkabban, és Janának olyan érzése támadt, mintha Griffin hirtelen nem is az apjáról beszélne, hanem... Talán önmagáról? Van ennek értelme?

– Túl keveset találkozol az apámmal ahhoz, hogy ilyen bizton állít-hasd róla, hogy sajnálja – jelentette ki. – De kedves tőled, hogy úgy próbálsz vigasztalni, hogy apám pártját fogod. Nem vagy egy politikus alkat. Csak hogy tudd, mindig annak kell igazat adni, és azt kell mélyen sajnálni, aki kölcsönadja neked a jegyzeteit, és süt neked citromtortát.

– Te sütsz nekem citromtortát? – kérdezett vissza Griffin.

– Most már nem. De akartam.

Tudta, hogy a szavai gyerekesen hangzanak, és csak félig gondolta komolyan, amit mondott, de a hangulatot mégis úgy agyoncsapta vele, mintha hólapáttal seperte volna félre az asztalterítéküket. Jana a teáját félretoló fiú tekintetét kereste.

Griffin feszültnek tűnt, kinézett az ablakon. Sötétedett odakint. Jana követte a pillantását, aztán visszanézve szinte belefutott az őt figyelő szomorkás tekintetbe. Végül Griffin törte meg a csendet:

– Hétre megyek érted, szóval addigra kapd össze magad, és legyél csinos! De ezt hagyd otthon! – mutatott Jana sapkájára. – Nem buli-kompatibilis.

Este hét előtt tíz perccel Jana fülhallgatóval a fején állt a fürdőszobátükör előtt, és az ütemre bólogatva próbálta elkerülni, hogy kiszúrja a szemét a szempillaspirállal. Dúdolt is hozzá, és amikor a szám ref-rénjének kellős közepén a háta mögött feltűnt Arla, majdnem szív-rohamot kapott.

– A frászt hozod rám!

A házvezetőnő egy vattapamacsot tartott a kezében. Már az első mozdulatából sütött az elszántság.

– Ó, nem, Arla. Nem törölöm le a sminkemet. Egyébként is, honnan tudad, hogy sminkelek? Hallottad lentről, hogy kifestem a szememet?

Arla még közelebb tolt a vattacsomót Jana arcához.

– Most mi van? Buliba megyek! Egy bulihoz fel kell öltözni, a smink pedig kellék.

Arla felemelte a mosdó mellől a szemetesvödröt, és egy mozdulattal a lány elé tolt, mintha csak azt kívánta volna jelezni, hogy ez itt

mind szemét. Jana majd megpukkadt mérgében. Arla általában nem szokott ennyire utálatos lenni.

– Tudod, mi vagy te? Egy buldog! – vágta hozzá dühösen. Arla már az ajtóban járt, de lassított, és visszafordulva kézjelet rajzolt a levegőbe. Jana próbálta kitalálni, mit akarhat közölni: – Ja, hogy Griffin a buldog? Oké, átadom neki, megmondom, hogy ennyire szereted. És te, mi vagy? Tündérpillangó? Fialat vagyok! Nem fogok itthon poshadni péntek este, és várni az apámat, aki fütyül rám, és még arra sem hajlandó, hogy felvegye a telefonját, ha hívom! És lehet, hogy sört is fogok inni! Tessék!

Mire Griffin becsöngetett a házuk ajtaján, Jana mégis lemosta a félkész sminket. Arla meleg kardigánt nyújtott neki, ő inkább egy szó nélkül felvette a kedvenc V-kivágású, mell alatt gumírozott, kék blúzára, abban a reményben, hogy ahogy megérkeznek a helyszínre, azonnal megszabadul tőle, és akkor talán a rövid fekete szoknyája és a dereka karcsúsága is érvényesülhet. Arla szándékosan slamposan akarta öltöztetni. Mi lehet még ennél is bosszantóbb? Ja, igen! A kabát. Azt sem úszta meg.

– Ígértél valamit! – figyelmeztette Griffin, amikor a sapkájáért nyújtózott.

– Nem ígértem semmit! Te csak megtiltottad. Arla szerint buldog vagy, és igaza van!

Griffin csodálkozva a nőre pillantott.

– Tényleg? – kérdezte. Egy bólintás volt a válasz. – Nem nyáladzok, nem horkolok, de a kitartásom stimmel.

Jana pont elcsípte, hogy Arla bosszúsan elhúzza a száját, de a nemtetszés okára már nem tudott rákérdezni, mert Griffin kitoloncolta az ajtón.

– Ígérem, nem maradok sokáig! – szólt még hátra Jana, mielőtt beszállt volna a taxiba.

Közel negyedórán át autóztak a buli helyszínéhez. A kertés ház kapuja előtt Jana segélykérően nézett Griffinre, és a fiú válaszul megszorította a kezét.

– Asszimilálódunk, lazítunk! Ha soha nem tesszük, hamarosan petéket raknak belénk a pókok, és kiszáradt fűcsomók lógnak majd ki a fülünkből.

– Griffin, akármit is olvasol mostanság, tedd le! Ijesztő.

Felmentek az udvarra. A bejárati ajtó előtt egy vadidegen, főiskolás korú lány bámult rájuk zavaros tekintettel, hülye vigyorral. A haja borzas-szőke, a blúza félregombolva.

– Helló, ifjúság! – köszönt nekik nehezen forgó nyelvvel, aztán eltorzult az arca, és lehajolt, hogy kiadja magából az este folyamán elfogyasztott alkohol és vacsora maradványait. Guszta és bizalomgerjesztő egy „hozott isten” mementó volt ez. Jana széles ívben kikerülte a lányt, és csak remélte, hogy szegény nem a detoxikálóban fejezi be az éjszakáját.

Odabent bömbölt a zene. A vendégsereg kisebb társaságokra bomlott, néhányan a kanapékon nyúltak el, páran táncoltak. Jana ritkán járt házibulikba, de ezt látva nem is érezte úgy, hogy kihagy valamit. Griffin a falhoz tolt asztaláról szerzett két doboz sört, és az egyiket Jana kezébe nyomta.

– Gyerünk, lazíts! – kiabálta a fülébe, de a hangja a tomboló baszszus miatt csak suttogásnak hatott.

Itt? Jana nem igazán értette, hogy tudja itt bárki is elengedni magát. Griffint a következő percben már három fiú és két lány állta körül.

Jana a falnak támaszkodott, és a barátját figyelve azon gondolkodott, hogy tulajdonképpen miért is nem járnak ők? Hiszen több időt töltöttek együtt, mint azok a párok, akiket ismer. Griffin

értelmes volt, barna hajú, barna szemű, kreol bőrű. Magas, formás, bárkit megkaphatott volna, hiszen most is az a két szöszö ügy csüngött a szavain, mint gyümölcs a fán, és nem hagytak ki egyetlen lehetőséget sem, hogy hozzáérhessenek.

Az előzőleg feltett prózai kérdésre a válasz gyakorlatias és hétköznapi volt. Jana gyermekkorá óta ismerte Griffint, és ha büszke húgként nézett a fiúra, a szíve is gyorsabban vert. Akkor is, ha szerető barátként tekintett rá. De pasiként?

Egy árnyalatnyi féltékenység mégis mardosta, aztán nagyon hamar rájött, hogy ez inkább féltés. Utálná, ha valami lány megbántaná Griffint. És az is igaz, hogy talán túl sokat foglalkozik ezzel a kérdéssel. Baj, baj. Amúgy meg még a baj sem jár egyedül. A következő percben az is bebizonyosodott, hogy ez a megállapítás Janára duplán igaz. Egy hórihorgas idegen srác a táncnak kicsit sem nevezhető, félrészeg vonaglása közepette nekitolatott, és Janának kilöttyent a söre.

– Ezer bocs! – vigyorgott rá a fiú, Jana pedig egy „nem tesz semmit” legyintéssel elindult, hogy megkeresse a mosdót.

A házibulik egyik nagy hátránya, hogy – mily meglepő – házban rendezik őket. Ahol két, de legjobb esetben is csak három olyan helyiség van, ahol az ember rendbe hozhatja magát. Ha mindhárom foglalt, az már probléma. Jana pedig pontosan ezzel szembesült itt is: kisebb sor alakult ki a mellékhelyiség előtt. A többnyire lányokból álló várakozók beszélgettek, Jana lecövekelt mögöttük.

– A legjobb iskolák a fővárosban vannak, ezt mindenki tudja – ecsetelte az egyes számú lány.

– De tedd hozzá azt is, hogy főiskolára menni, egyenlő szakítani az addigi életteddel. Mit csinálsz ott, ahol senkit sem ismersz? Jó, egy idő után ott a lakótárs, az évfolyamtársak, de akkor is. A régi barátoknak annyi – mondta a kettes számú lány.

– A régi barátságoknak így is, úgy is vége, ha az ember férjhez megy. Nézd meg a szüleidet. Vannak barátaik? A főiskola arra való, hogy élj végre! – nevetett kacéran az egyeske. – Én nem itt fogok megöregedni, az biztos! Harmincévesen majd eldöntöm, hogy férjhez akarok menni, találok magamnak egy idősebb, gazdag manust, aki vak és süket, este hatkor már alszik, és jó sokat van távol. Eszményi.

Jana kritikus énje viszolygott a gondolattól, hogy azonosuljon ezzel a felfogással. Volt része az „apa sosincs otthon”-életérzésben. Azon tűnődött, hogy ezek a kihívóan viselkedő, hangos lányok végül is menekülni akarnak az eddigi életüktől, hogy újra kezdjenek, míg ő még a mostanit is csak összekapargatni igyekszik.

Mire bejutott a mosdóba, kitört rajta a világfájdalom, ami elég furcsa válasz a pisilési ingerre. Odabenn egy lány fogat mosott, és nem is vette észre őt. Jana megpróbálta valamennyire kiszedni a sörfoltot a felsőjéből. A tükörképe sápadtan meredt rá. Különös, zsi-bongó érzés kerítette a hatalmába, és közben rájött, hogy minden tiltakozása ellenére jókedve van. Mire kilépett a helyiségből a bulizó fiatalok közé, már egyáltalán nem zavarta a zene. A szemével Griffint kereste, és meg is találta.

Ott állt, ahol hagyta, és feltűnően unatkozva bámészkodott, míg egyszerre négyen beszéltek körülötte. Jana odasétált hozzá, és nem törődve a többiekkel kijelentette:

– Elhagytam a sörmöt.

– Hozok másikat.

Ez egészen biztosan teljesült. Jana egyre kevésbé érzékelte a külvilágot. Tudta, hogy sokat beszél, hogy állandóan nevet, és azt is, hogy Griffin végig vele van. Ő, aki nem szeretett táncolni, magával húzta a fiút, és halványan még arra is emlékezett, hogy az éjszaka második

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

felében még kétszer megfordult az ominózus mosdóban, de akkor már háborgott a gyomra, és az addigi széles jókedve átvedlett filozofikusba. Emlékezett rá, hogy ültek valahol, Griffin vállára hajtotta a fejét, és hosszan magyarázott neki valamit, és a fiú néha-néha az órájára pillantva hallgatta. Már senki sem táncolt, és az utolsó sört egy cserepes virág itta meg.

Jana megesküdött rá, hogy fényesek lesznek tőle a levelei.

Arra ébredt, hogy darázfészkek költözött a fülébe, a szája pedig egyszerre száraz, és mégis tele van fura, kellemetlen ízzel. Kinyitotta a szemét. A függönyön átsejlő napsütés nem égette ki a retináját, de a fény mégis fájt.

De... az ő szobájában nem világosbarna a függöny. Jana felült és körbenézett. A buliban aludtak volna? Ahhoz túl nagy volt a rend a szobában, és ráadásul egyedül feküdt egy kétszemélyes ágyban.

Lábra állt, és azonnal megszédült, kellett pár perc, amíg el mert mozdulni az ágy mellől. De a gyomra nem akart kézen fogva haladni vele.

A fürdőszobát kereste, és kizárólagos alapon feltépte az első ajtót, amit balra látott. Szerencsére időben elérte a vécécsészét, és leguggolt elé: a durva rosszullét még durvább hányásig fajult.

Percekkel később Jana lassan rendbe szedte magát. Igazán hálás volt, hogy egyedül tehetze... Griffin! Meg kell keresnie, és viharos gyorsasággal hazamenni, mert Arla ezért agyoncsapja.

Jana épp a vakító tisztaságú mosdó mellett élre hajtogatott törülközőért nyúlt, amikor feltűnt neki, ami eddig is simán kiszúrta a